



ANTONI LÓPEZ, EDITOR  
(Antiga casa J. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

**AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA**  
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga  
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ  
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

## EL SASTRE - GOVERNADOR



—Amb aquest pedaç, al menys podrà passar tres o quatre setmanes



## Els carrers i els cors

Ja està resolta la vaga de transports. Ja tornen a estar plens de vehicles els carrers de la ciutat. Els vaguistes treballen. La gent respira millor, lliure el pit de tantes engúnies. I l'observador superficial es pensa que la nafra ja està curada.

Però els que només miren l'espectacle extern dels carrers, van a perill d'enganyar-se. La normalitat s'ha restablert en el trànsit de la via pública. Però la normalitat dels sentiments no s'ha restablert en els cors. Queden les rancúnies. Queden els ressentiments. Queden les passions violentes. I en molta gent que va pels carrers s'hi veu una estranya llusor d'ulls.

Això vol dir que no cal veure amb massa optimisme la situació de Barcelona. Si la superfície és quieta, per sota terra i per dins de les ànimes hi ha una forta inquietud. Els vaguistes tornen a treballar. Però a molts se'ls coneix que no fan la feina alegres. El gran fet, el fet greu que avui trobem al món, és la falta d'alegria amb què es fa el treball. La interior satisfacció ha desaparegut en gran nombre de proletaris.

Ens trobem, doncs, davant del magne problema social, en tota la seva extensió. Els episodis passen. Però el fons del problema queda. Avui es para el treball i un altre dia s'hi torna. Però segueix en peu la qüestió social. I fins que aquesta sigui encaminada pels bons camins de justícia, de poca cosa servirà el resultat que pugui tenir una vaga.



### A lo ianqui



Cada vegada que un atracament folletinesc, o que un assalt pel·liculesc de lladres com-mou a la gent, es torna a repetir la cançó del: «Quin país!» Els hi fa l'efecte que es produeix un absolut manament de llei, més que amb qualsevol altre delictes, i que tota autoritat oblida la seva vigilància i la seva eficàcia.

I bé, an aquesta nota li hem posat un títol «A lo ianqui» per a concretar lacònicament que totes aquestes violències d'escamots de lladres que assalten particulars, despatxos i bancs, no es privatiu d'aquí, que és originari i característica d'altres pobles, on la civilització ha conseguit una extensió enorme i on tots els principis autoritaris són mantinguts amb serenitat implacable.

A més gran civilització més audàcia. Les bandes de lladres que operen amb més empena surten en sàvia articulació. Així en França, o en països, a l'ensems d'un gran individualisme i d'una pressió tentacular de l'Estat, com els Estats Units, o en els que com Alemanya, poden els audaços aprofitar-se de l'espessa servitud col·lectiva. Precisament, a França, com per tot arreu, se succeeixen els robatoris formidables, i a París s'assalten joieries a mà armada en ple dia i trens i autos, i ningú aplica ni al país ni a les autoritats adjectius depriments perquè saben que la modernitat en els lladres consisteix en l'aplicació dels avenços a la seva temeritat. Un lladre abans tenia un cavall i un trabuc. Avui disposa d'un auto i d'una pistola automàtica. Si el cor no li falla pot realitzar el més arriscat episodi folletinesc en mig d'una ciutat.

I és que tot se transforma, i tot entra en la vida actual. Un pinxo abans era capaç de robar una banca, però una banca de casa de joc, encarant el seu revòlver als jugadors. Això era corrent. Avui, el lladre, va directament a la banca, perquè sap que treurà més profit amb menys risc. Els procediments han canviat perquè ha canviat la vida, i si

fem tants escarafalls davant d'un fet com el de l'assalt al tren en el Poble Nou, o al banc de Manresa, és perquè nosaltres persistim en tenir de la mala vida una visió de segle XIX. Aleshores trobàvem molt natural que un lladre fugís en un cavall, i ens sorpren que avui ho faci en un auto. Aleshores era cosa banal espanyar i saquejar un pis, o robar una diligència, i avui ens sorpren que l'assalt es faci a un establiment de crèdit o un tren.

No escrivim la defensa dels delinqüents, naturalment, sinó que defensem el nostre temps i el nostre país. Ha canviat la decoració del delictes, i el delictes subsisteix sense que s'accentui l'immoralitat de l'època o el desgabell del nostre poble. Temps a venir potser aprofitaran els lladres altres elements d'agressió i de fugida, i creuran els homes futurs que la nostra època era millor que la seva.

PARADOX

## Després de la batalla

Aquesta batalla a que al·ludim és la vaga, la passada vaga que tanta misèria ha dut a Barcelona. Sempre i en tots els països del món, una vaga és una batalla: una batalla entre l'obrer i el patró.

A tot arreu del món, menys a Espanya, l'obrer surt victoriós d'aquesta batalla. I és que a tot arreu del món el patró és una bèstia estúpida i odiosa, mentre l'obrer és un home conscient, educat, civilitzat.

A Espanya l'obrer és tan bèstia com el patró. Per això en cada obrer hi ha un patró fracassat.

Ningú—ningú dels que reclamen la redempció—sap res de res. Tenen als llavis tres o quatre paraules que no els han pogut entrar al cervell. Aquestes paraules són: «Organització», «federació», «drets de l'home», «reivindicació», «proletariat». Aquestes paraules, que giren i regiren, alcen i trasbalsen, són la única solució que tenen per a qualsevol conflicte d'ordre social, una mena de «cúralotodo», una mena de pedaç per a anar tirant.

Així com els homes de la revolució francesa es preocupaven més de donar un aspecte romà a la seva vida, convertint els sofàs en triclinis, i els vestits en túnics austers, de plecs rígits i severos i tots volien emular les glòries de Brutus, de Cèsar, etcètera, que de la mateixa revolució, —malgrat les carretes de la guillotina, les matances de les presons de l'Abadia i de la Força—així els nostres *sans culottes* estan carregats de paraules —no ens atrevim a dir-ho d'altra manera—i mancats en absolut de sentit societatari, de sentit revolucionari.

Espanya és l'únic país on l'obrer s'ha demostrat incapacitat per a triomfar d'aquesta bèstia vil que és el patró.

Però és que realment s'ha acabat això? És que realment s'ha acabat la vaga? Si fos així, apart els descontents, que són els vençuts, hi hauria algun satisfet. Hi ha algú satisfet doncs? No. No, perquè aquí no hi han vençuts i vencedors.

## EL POBRE ATRAGAT



—Es que només porto tres pessetes.

—Doncs, quan se va vestit de senyor, no hi ha dret a enganyar als pobres!

Aquí només hi han vençuts. Vençuts els uns i els altres, els de dalt i els de baix, els negres i els roigs.

I és que la vaga segueix: vaga d'energies, vaga d'ideals, vaga de bones voluntats, vaga de visions clares de la realitat...

A. FERRANT

## A Madrid hi haurà bullit

Sembla que a Madrid comencen a tastar els sindicats: a la primera topada tothom en diu disbarats. Ha començat la brometa per un Banc molt aixirrit que rumia com lliurar-se del compromís adquirit. Els dependents, que *depenen* del Sindicat del seu ram, s'han declarat tots en vaga disposats a passar fam abans d'admetre els nous pactes que el Banc sembla els hi vol fer, per tal de que els companys vegin que re'ls fa anar al carrer, mentre el sindicalisme a tot arreu tregui brot, i al Banc Espanyol de Crèdit han declarat el boicot. A Madrid és cosa nova aquesta del boicoteig: la premsa, aorada, crida, el Govern té un fort mareig. Els demés Bancs es defensen i per solidaritat, als dependents que secunden el boicot, tot d'un plegat els donen les dimissories i prenen personal nou, car pensen que a casa seva són ells a manar, i prou. Prou els ho diran de misses als habitants de Madrid! Això del sindicalisme es cosa que du bullit.

Que ens ho expliquin a nosaltres que n'estem fins als cabells de sindicalistes negres, grocs, morats, blaus i vermells! Ja veuran el bo que dona quan es trobin—per diners— a qualsevol cantonada empaitats pels pistolers. Això que passa és brometa, és un assaig perquè sí; tal volta el pròleg d'un drama, potser un sainet molt fi. Perquè Madrid és un poble que ho pren tot alegrement i això del sindicalisme li fa gràcia, francament. Veurem si n'hi farà gaire quan hi creixi el malestar i a cada punt tingui vagues i atemptats per acabar...

Però no sé perquè em sembla que els sindicats a Madrid, no podran aclimatar-s'hi com aquí ens ha succeït. Aviat faran la pinya contra l'enemic comú, per clavar-li pinya seca que és el camí més segü contra la gent de mal viure que, amagada entre els obrers, tots els conflictes provoca per tal de cobrar diners.

Crec és cosa necessària que a Madrid hi hagi bullit i vagues ben poca-soltes i trompades cada nit, perquè «de teves a meves...» bona diferència hi ha. És hora de que comencin els de Madrid a rascà, car si ells rasquen i al fi logren acabar amb la picor, és de creure que nosaltres ens trobarem molt millor.

FLOK

No parlem de la província absurda dels que segurament volien perpetrar un atemptat en el carrer de Ciutat-Reial.

Lo que ens ocupa és la indignació que aixequen les causes que deriven d'aquestes anomalies ciutadanes com la nena de cinc anys, víctima de quatre bèsties a sou.



## Els entrebancadors

Barcelona havia començat l'any 1923 amb una empena formidable. Reprenia vigorosament la seva interrompuda creixença. Durant l'any tenia de veure ben avençada la construcció de dos metropolitans que unirien fermament les barriades a la ciutat mare. La transformació de la muntanya de Montjuïc rebria un impuls intens per a apressar la projectada Exposició d'Indústries Elèctriques. L'Exposició del Moble havia despertat poderosament l'atenció dels estrangers i tothom tenia la seguretat de que resultaria una festa d'honor per a Barcelona. L'obrer de tots els rams guanyava més diners a Catalunya que a cap més regió d'Espanya i els ingressos a les caixes d'estalvis eren una demostració palesa del benestar del poble. Les pistoles callaven i Barcelona recobrava la seva fama justament merescuda, de única en vigor i bellesa en tot el Mediterrani.

Durant l'any 1923 Barcelona anava a donar un pas gegantí en el camí de son avenç, de sa creixença. Això no podia ésser i era precis destorbar-ho. En els caus on se forgen les malvestats barcelonines, va decretar-se l'entrebancament d'aquella odiosa prosperitat i començaren els conflictes.

Quan tot anava vent en popa, sorgí la vaga dels rajolers i dels vidriers. Tot seguit la d'un Metropolità. Una futesa de res donà origen a la vaga dels transports i aquesta ocasionà el paro forçós de l'altre Metropolità. El de les obres de Montjuïc i la suspensió de l'Exposició del Moble. Acturen de nou els pistolers. Per tot el món, torna a ésser Barcelona una trista actualitat. Els obrers liquidaven les seves llibretes de les caixes d'estalvis i tornaven a veure's invadits els carrers de Barcelona d'infelices obreres amb el nen al braç implorant una almoïna.

L'efecte ja estava conseguit. La ciutat alegre i confiada havia rebut el cop de pedra al front i s'havia interromput la

seva marxa pels camins del progrés i de la prosperitat.

Els enemics de Catalunya i especialment els envejosos de Barcelona han lograt una vegada més el seu objectiu. Els forasters que, conscientment i pel compte que els hi té fan el joc dels enemics de Catalunya, s'han ben guanyat el preu convingut per la seva obra urbidica. Els catalans que, per inconsciència o per covardia ajuden a l'innoble tasca, mereixen un ronçal d'honor.

JEPH DE JESUS

## Exigències de sotana

El music Lulli era llibertí, però en canvi era supersticiós. Com que els seus moviments eren impetuosos, passà que un dia, marcant el compàs amb el bastó, es donà un cop fort en un peu.

Tenia mala sang, es posà malalt i creient-se en perill feu cridar a un confessor. Aquest començà exigint-li el sacrifici de una òpera que tenien d'estrenar dintre de poc i la partitura fou llençada a les flames.

El fill de Lulli, veient com es cremava, s'enutjà i es posà a cridar de ràbia fins que'l seu pare li digué en veu baixa:

—Calla, home, que ja la tenim copada.

## La protesta sospitosa

S'ha avençat molt en el camí d'exigir les responsabilitats pel desastre del Marrroc, i si a la fi s'hi arriba és d'esperar un ample gest de satisfacció en molts sectors d'opinió per realitzar-se un desig ansiosament esperat, quan menys fan creure-ho les energies i esforços tots aquets dies desplegats.

La lluita està donada entre impunistes i responsabilitats, que així graciosament

se desllinden els bàndols, i si la victòria és d'aquests últims, els més nombrosos, hi haurà de segur un esclat de joia pel deslliurament de la consciència d'un pes que els deu resultar enorme. I tothom tranquil!

I quin caient més xorc i deslloriat té aquesta cridòria de les responsabilitats. Més que la voluntat i fermesa d'un poble que vol i sap orientar la seva personalitat civil davant d'una transgressió vergonyosa, sembla un esgarriament de les energies ciutadanes esmaperdudes en un general trasbalsament; si no sembla, més encara, una bufada de deportisme.

En aquest afer, el que s'hi veu clar és que n'ha d'eixir una espantable munió de comissions, juntes, informes, expedients; una llarga, sense fi, sèrie de folis on hi campí una formidable ciència jurídica. Responsabilitats administratives, responsabilitats tècniques, responsabilitats llargament diluïdes i bifurcades fins al més insignificant funcionari espanyol, i després d'aquesta terrorífica balumba, què en sortirà? El més probable, com el part de les muntanyes, un diminut ratiñol.

I de no ésser així, si caïessin uns quants enlairats personatges en els quals s'acumulessin les culpes de tots, les culpes del règim, de l'Estat; en aquest càstic expiatori com derivació venjativa d'una rabietta impotent, ja s'hi veurien satisfets els desitjos dels corifeus de les responsabilitats en el clam de buscar culpables concrets, el qual, per més que enlairat i intel·ligent, recorda la verinosa inconsciència de les turbes enfurismades exigint el càstic immediat del que en son sentir creuen delinqüent. Ja els deuria restar tranquil la consciència una vegada aconseguit l'exili o empresonament —no passarà d'aquí l'exigència— dels que en última conseqüència recaigués la pena.

Bé pot haver-hi, en el fons de tot això, en acumular la responsabilitat taxativa en uns pocs, el propòsit de salvaguardar els principis dirigents, les formes i estaments actuals en la qual corrupció i ineficàcia per a la direcció de la civilitat moderna ha de buscar-se l'origen dels desas-

tres que avui es debaten. Fixar i limitar en uns homes uns errors delictius que amb tota evidència no han volgut cometre i que donada la seva manera d'ésser i l'ambient general en que s'han mogut no podien, a bon segur de obrir diferent manera; bé sembla, això, l'intent de descarregar el règim d'unes culpes que sols a ell afecten.

I després de tot, tinguis en compte que, demanant sanció penal pels possibles errors comesos en la guerra, el que es culpa és la negligència, la poca perícia o mal comportament dels encarregats de sostenir-la; es culparan els defectes o vicis que han portat al fracàs, mes això és una manera implícita d'acceptar la guerra, de justificar-la. La queixa i la protesta és per la manca d'èxit, pels errors tàctics o administratius que s'hagin pogut cometre. De sortir victoriosos els guerrers, o tan sols que les espantoses pèrdues d'aquells dies d'Anual no haguessin sigut tan sobrades, que la topada hagués aparentat menys desastrosa i les víctimes haguessin resultat en lluita més nivellada o bé poc a poc com va succeïnt actualment, llavors, tot foren herois i grans governants, o quan menys, tots o la majoria dels que ara clamen per les responsabilitats es creurien abligats a guardar un silenci prudent o una patriòtica reserva.

La guerra en si; l'injustícia o l'infàmia de la guerra queden al marge d'aquest clamor.—L.L. PUJOL MASSAGUER.

Un periòdic estranger donava pomposament la notícia de la mort d'un home ric i inútil per a la societat, i acabava el seu article amb les següents paraules:

«El comerç ha perdut una de les més dignes representacions, l'església catòlica un dels seus fidels, la seva muller un espós lleal, i nosaltres un dels subscriptors més exactes en el pagament.»

Que Déu se'l guardi on vulgui.



OLÉ I OLÉ!

Si senyors, ja n'hi ha prou de males cares i posats sorruts. Així no aniríem mai enlloc. Cal alegrar d'una manera o d'una altra la nostra misèria existència.

Protestem, protestem amb tota la nostra força pulmonar. Es una indignitat, una intolerància, una inquisició.

El govern que es diu lliberal, ha destituït al governador de Palència, total perquè va torejar en una becerrada. En canvi no destitueix als que persegueixen als obrers.

Que ha fet aquest pobre governador sinó fomentar la festa nacional, la pàtria? Que per ventura és cap crim ésser torero? Val més que els governadors toregin que no pas lloguin pistolers.

Es un no entendre-ho. Un home refocilant que no serveix! Cal que se li faci justícia al ex governador de Palència, representant genúf de la raça de los conquistadores.

MALEIT!...

Hi han homes que reneguen. N'hi han que reneguen inconscientment, amb la mateixa naturalitat que's mouen les parpelles. El renegar no té cap altre inconvenient que l'ésser una cosa de mal gust.

No obstant, aquesta manca de gust, de refinament, queda força atenuada, si hom renega en un moment d'exasperació. Fins potser és cosa natural el renec aleshores. La blasfèmia deixa de tindre un valor moral per a passar a ésser, com si diguessim, el desentortolligament dels nervis.

No som partidaris ni és la nostra costum renegar, però preferim sempre a l'home mansoi i plàcid, l'home que en un moment, per causa justificada, desclou la boca per llençar una maledicció recargolada.

Mireu el gravat. Dóna una idea exacta de l'immens dolor dels que esparverats fugien de l'erup-

ció de l'Etna. Es un dolor punyent, que fa sangrar el cor.

Porten una imatge. Van en processó. Resen. I mentre les oracions s'elevan al firmament, el volcà escampa la lava mortífera.

Ens hauríem estimat més, en lloc de processons, veure aquests homes rebotant l'imatge contra terra creient que no pot existir la divinitat que d'una manera tan inhumana mata an els sers que ha creat.



Els habitants de Linguaglossa portant en processó la imatge de Sant Egidí, patró del poble

## LA VICTORIA

Fins ara el feixisme no havia triomfat. S'havia imposat, que encara que pel resultat sigui igual, no és lo mateix.

Avui sí. Mussolini ha fet un discurs que li ha valgut la victòria. Les boques estaven obertes per menjar-se'l i s'han hagut de tancar, tot lo més, per mormolar.

El dictador italià ha parlat de la llibertat. N'ha parlat posant els punts damunt les is. No ha cercat eufemismes. Després de les paraules d'En Mussolini, els partits italians situats a l'oposició, o deixen d'ésser-ho, o no tenen raó d'existir.

Vol dir això, que en un tot estem d'acord amb el feixisme? No. Però davant d'un desgabell, cal demanar que manin els uns o manin els altres.

Tan-de-bò passés igual a casa nostra. Lo pitjor que li pot succeir a un poble, és que no mani ningú.

Blancs o roigs? Govern. I si per cas els roigs estan incapacitats per governar, just és cedir el poder a qui ho estigui.

## GELATS

Diuen que fa calor. Diuen i diem. En fa de debò. Referent a la elevada temperatura es fan estadístiques, se sap quin any ha pujat més, quin ha pujat menys... Es parla de catàstrofes produïdes pel calor, pobles sencers embolcallats per una ona de foc... Res, que hom diria que el món comença a cremar pels quatre costats com si en els espais eteris hagués sorgit un nou don Alecandro.

I tot succeeix per no volguer donar importància a lo que en té. A Espanya no se'n fa cas ni per solucionar el problema de la calor.

Es una badada. Ens juguem un peixet, que si qualsevol dels ministres que hem hagut d'aguantar amb aquella santa paciència que'n és tan característica els reparteixen per aquestes terres de Déu, s'acaba la calor amb un tancar i obrir d'ulls.

Contra la gula, abstinència. Contra la calor, gelats. I més fresquets que'ls nostres senyors ministres, vaja, cuentos.



## Rosegons

Si tens empeny en conservar les concessions, beneficis, aventatges, privilegis, favors, etc., etc., que obtinguis graciosament, procura sempre fer-ne bon us, jamai... abús.

Quan et posis a taula i et fiquis al llit, pensa que hi han numerosos disortats que no mengen i dormen a terra sense ni un jas de palla.

Com que avui dia, els lladregots, et roben fins el respir amb la major facilitat, la manera més encertada i segura de que no't pispin la cartera és... no portar-ne.

Som veritablement injustos en malparlar dels defectes de la dona en general. No som fills d'ella?... Doncs a què conduïx tanta ironia quan no hauriem d'oblidar que si els testos s'assemblen a les olles, lo millor que deuriem fer és muts i a la gàbia.

TIÀ

## Parla l'avi

Reposo en el pit de la natura, a ple camp, com en el temps de la meua força. La meua insignificància es desinteressa en reflexionar la grandesa serena. El meu pensament, orgullósament humil, aguanta els embats dels mals averanys. La meua admiració és religiosa i tota religió és veritat. Me trobo enmig del oblid, i quan vull anar de l'ànima harmònica a la gran ànima, m'aturo davant dels seus espectacles amb una voluntat muda i profunda, per a contestar a les greus murmuracions i a les mil veus articulades de la natura.

Tot això es tradueix en llum, senzilla i tranquil·litat. És com les aigües que a l'hora de la posta prenen un recolliment august; com els arbres de les voreres dels estanyes projectant ombres majestuoses sobre l'aigua; com el soroll dels canyars, el remoreig dels prats, l'oreig passant per entre el fullatge, les fonts escorrent-se per entre la molsa i tot el que'm parla i tot el que vol dir benestar.

Benestar, amistat, bonesa pels més dèbils i més pobres, per tots els nostres germans de la creació, pels companys de treball. La intel·ligència humana deu il·luminar totes aquestes fosques intel·ligències, ja que les seves lleis són les nostres, els seus instints són els nostres moviments, i és probable que llurs somnis no es diferencien molt dels nostres.

I com que's reclouen dintre d'ells mateixos, estan tan estretament amb nosaltres que quasi no sabem res d'ells com ells no saben res de nosaltres sinó que som els seus opressors. Què dèbil i curt és el nostre esperit! Cal allargar-lo pels nostres somnis, perquè els somnis són la vida del cor i en ell hi amaguem tot ço que és veritat.

Si els nostres sofriments són necessaris, els dels nostres germans callats no deuen ésser inútils i no puc concebir que no vagin on nosaltres anem.

Què vols que't digui de mi? Ací em tens; vell, content i tranquil. Quan esguardo el passat me sembla assistir en somnis vers els dies que he viscut un xic com un sonàmbul, molt com un autòmata i alguns cops en la plenitud de la meua consciència i la guia del meu pensament.

No sé res del que soc aparentment, però desconfio de jo mateix. El problema de la meua llibertat també és el del meu destí i encara no l'he pogut resoldre. Si aquesta llibertat és il·lusòria, l'accepto com una ajuda, ja que sense ella em creuria home sense actuació. M'inclino a creure que és una força molt desigual, que pot caure o pot ergir-se, resistir a una prova, mantenir-se ferma sota el pes d'una altra i que té per auxiliar moltes altres forces.

F. C.

## En Romanones i En Sánchez Guerra sortint del fang



—Creu-me, noi: la netedat és mitja vida!

## LA TRISTESA DE LA VAGÀNCIA



—Si sapiguessis quina por tinc de rovellar-me!

## Intrínquilis

Si per la sed hi ha una poma,  
per a'entretenir el rosec  
Espanya té un os, prò tan sec  
que ja el va deixar Mahoma.

Francament, jo no comprenc  
com després de tants fracassos,  
aixafaments de nassos  
i haver-s'hi fet més d'un trenc,  
perseverar entretingut  
amb un os tan sec i brut.

Mes avui ben clà es demostra  
que guardà el Marroc podem.  
Com a perdre'l no'l perdrem,  
però... jamai serà nostre.

AGUILLETA



En Romanones aprofitarà les vacances parlamentàries per a anar a Roma i conferenciar amb En Mussolini.

D'això en dic anar a fer el mussol!

La Veu s'ha esparverat perquè el Comitè Executiu dels Soviets de Moscou ha dit que entre els doscents cinquanta sis periòdics subvencionats pels Soviets, n'hi havia dos d'Espanya i voldria sapiguer quins són.

Vol dir que val la pena de saber-ho?

I ca!

El ministre d'Estat donant una prova més d'aquell coral afecte que porta a Catalunya i a les seves institucions de cultura, ha privat a l'«Orfeó Figuerenc» de concórrer a un festival que's tenia de donar a Tolosa de França i al qual estava convidat.

Es un servei més que tindrem d'agrair-li al senyor Alba.

Ja els hi remerciarem tots plegats.

Llegim:

«Homenaje al Gobernador civil y Capitán general».

I entretant els presos sindicalistes resten oblidats i els rèdits de les coses empenyades durant la vaga van pujant, van pujant.

La calor és la causa de les efervescències de les sangs i no és d'estranyar llegir cada dia un seguit de ressenyes a base de clatellots. El vi acostuma a ésser el causant de les baralles.

Nosaltres fem vots perquè el nostre poble no passi a la categoria dels pobles governats per chulor imitadors de les bravates de la *chusma encanallada*.

Un diari francès adepte als «camelots du Roi» diu:

«S'hauria de ficar la Monarquia entre mig de la República».

Hem arribat a un punt que ja ningú d'enlloc s'entén. Contrariament els espanyols diu:

«S'hauria de ficar la República entre mig de la Monarquia».

Els jaumins, que són molt fins, preparen la gran vinguda d'En Jaumet, i als seus afins els demanen quart i ajuda. Es creuen uns mussolins amb el que's veu, els jaumins!

En Mussolini, igual que qualsevol maleta, fou tret al carrer damunt de les espatlles dels seus tanoques.

Olé pels polítics castissos! Que hi hagi un ximple més, que importa al mundo?

Aquests de l'Arrendatària s'han proposat arrendar el poble amb el devassall de cigars indignes i de tabacs detestables.

Abans, la major part era vengut com a contraband, però avui només hi ha de contraband el preu.

Per fi les obres del Metropolità es veuen animades de nou pel feinejar dels treballadors.

Ho celebrem pels badoes que es passen el dia contemplant els avenços de l'obra eterna com un espectacle en plena Rambla.